

ต้นฉบับร่างพระราชบัญญัติ...บำนาญแห่งชาติ พ.ศ.

บันทึกวิเคราะห์สรุปสาระสำคัญ
ของร่างพระราชบัญญัติบำนาญแห่งชาติ พ.ศ.

๑. เหตุผลและความจำเป็นในการเสนอร่างกฎหมาย

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา ๔๘ ได้บัญญัติรับรองสิทธิให้บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ และบุคคลผู้ยากไร้ย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ และหมวด ๖ แนวนโยบายแห่งรัฐ มาตรา ๗๑ ได้บัญญัติให้รัฐพึงให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาสให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ รวมถึงตามหมวด ๑ บททั่วไป มาตรา ๔ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเสมอกัน ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดสิทธิที่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ ให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีหลักประกันทางรายได้ และได้รับความช่วยเหลือจากรัฐให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

๒. ความเร่งด่วนของเรื่อง

สถานการณ์ที่ประเทศไทยเข้าสู่สังคมสูงวัยแล้ว เพราะมีประชากรอายุหกสิบปีขึ้นไปเกินร้อยละสิบ จากข้อมูลของกรมกิจการผู้สูงอายุ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์^๑ แสดงให้เห็นว่าปี พ.ศ. ๒๕๖๑ จากจำนวนประชากร ๖๖.๔ ล้านคน มีผู้สูงอายุ ๑๐.๖ ล้านคน คิดเป็นร้อยละสิบหก จำนวนผู้สูงอายุเหล่านี้มีส่วนน้อยที่มีหลักประกันรายได้รายเดือน หรือมีระบบบำนาญเพียงพอต่อการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสม มีคุณภาพ ปัจจุบันมีเพียงข้าราชการเกษียณที่มีบำนาญจากงบประมาณของรัฐ ส่วนลูกจ้างของสถานประกอบการมีบำนาญที่มาจากการสะสมร่วมกันของลูกจ้างและนายจ้างในระบบประกันสังคม ขณะที่ สำนักงานสถิติแห่งชาติ^๒ สำรวจผู้ทำงานในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ มีจำนวน ๓๘.๓ ล้านคน ในจำนวนนี้เป็นแรงงานนอกระบบ คือ ไม่มีหลักประกันสังคมใดๆ ร้อยละห้าสิบห้า หรือจำนวน ๒๑.๒ ล้านคน ซึ่งก็คือคนทำงานที่มีการศึกษาไม่สูงมาก และเป็นการทำงานในภาคการเกษตร คนเหล่านี้ย่อมไม่มีรายได้เพียงพอสะสมเพื่อบำนาญเมื่อเข้าสู่วัยสูงอายุ จึงทำให้ประเทศไทยเผชิญปัญหาการเข้าสู่สังคมสูงวัย โดยที่ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ไม่มีบำนาญเป็นหลักประกันรายได้รายเดือนเพียงพอ การแก้ปัญหาโดยการจ่ายเบี้ยยังชีพรายเดือนให้ผู้สูงอายุเป็นเพียงการประคองปัญหาเมื่อปลายเหตุ และเป็นการแก้ปัญหาเชิงสงเคราะห์ ในขณะที่ การมีคุณภาพชีวิตที่ดีเป็นสิทธิของผู้สูงอายุที่รัฐต้องรับรองสิทธิ และพึงจัดการให้ได้รับการช่วยเหลือที่เหมาะสมตามศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

๓. สาระสำคัญของร่างกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติบำนาญแห่งชาติ พ.ศ. มีสาระสำคัญ สรุปได้ดังนี้

ต้นฉบับร่างพระราชบัญญัติ.....บำนาญแห่งชาติ พ.ศ.

๑) ชื่อกฎหมาย “บำนาญแห่งชาติ” สื่อถึงการที่ผู้สูงอายุทุกคนมีบำนาญเป็นหลักประกันรายได้รายเดือนเพื่อการดำรงชีวิต บำนาญ หมายถึง เงินตอบแทนที่ได้ทำงานมาเป็นเวลานาน ซึ่งจ่ายเป็นรายเดือนจนตลอดชีวิตเมื่อออกจากงาน บำนาญแห่งชาติ จึงหมายถึง เงินตอบแทนที่ได้ทำงานมาตลอดชีวิตจนเข้าสู่วัยสูงอายุ โดยที่สังคมไทยมีแรงงานที่อยู่นอกระบบประกันสังคมเกินครึ่งของคนทำงาน การมีระบบบำนาญแห่งชาติ จึงเป็นหลักประกันครอบคลุมคนทำงานที่อยู่นอกระบบประกันสังคมด้วย

๒) กำหนดนิยาม “บำนาญแห่งชาติ” เพื่อให้ครอบคลุมคนทำงานทุกคน ทั้งในและนอกระบบประกันสังคมที่อยู่ในวัยสูงอายุ คือ มีอายุหกสิบปีขึ้นไป ให้ได้รับบำนาญ โดยให้ถือเป็นบำนาญพื้นฐานที่รัฐจัดหาให้จากงบประมาณ เนื่องจากการมีบำนาญที่เหมาะสมเพียงพอต่อมาจาก ๓ ระบบรองรับคือ (๑) บำนาญพื้นฐานจากรัฐ (๒) บำนาญจากการสะสมของคนทำงานเอง ทั้งจากการสะสมร่วมกับนายจ้างในระบบประกันสังคม สะสมร่วมกับรัฐในกองทุนการออมแห่งชาติ (กอช.) และ (๓) คนทำงานที่มีศักยภาพ มีรายได้สูงเพียงพอต่อการสะสมหรือลงทุน เพื่อให้เกิดดอกผลเป็นรายได้รายเดือนของตนเอง นอกเหนือไปจากที่ได้รับจาก (๑) และ (๒)

๓) กำหนดอัตราบำนาญพื้นฐานสำหรับทุกคนเมื่ออายุหกสิบปี ให้เพียงพอต่อการดำรงชีวิตที่มีคุณภาพ โดยให้อ้างอิงจากประกาศเส้นความยากจนของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทั้งนี้ สามารถเริ่มต้นจากการปรับเปลี่ยนการรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ที่จ่ายจากงบประมาณให้กับผู้สูงอายุทุกคนมาเป็นบำนาญพื้นฐานตามกฎหมายนี้ เพื่อให้ประเทศมีการจัดการระบบบำนาญทั้งระบบ มีภาพรวมการจัดการงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับระบบบำนาญ ทั้งการจัดบำนาญพื้นฐาน บำนาญให้ข้าราชการ การจัดเงินสะสมเพื่อสมทบกับประชาชนที่ออมเพื่อบำนาญในกองทุนการออมแห่งชาติ กองทุนประกันสังคม

๔) กำหนดให้มีคณะกรรมการบำนาญแห่งชาติ ที่มีองค์ประกอบจากภาครัฐ ภาคประชาชน และผู้ทรงคุณวุฒิในสัดส่วนที่เหมาะสม เพื่อกำหนดนโยบายบำนาญแห่งชาติที่เป็นธรรมและยั่งยืน สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างประชากร เศรษฐกิจ และสังคมให้ครอบคลุมประชาชนทุกกลุ่ม รวมถึงผู้เสียภาษีให้รัฐทั้งทางตรงและทางอ้อม

๕) กำหนดอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบำนาญแห่งชาติ ให้กำหนดนโยบายบำนาญในภาพรวมเพื่อเชื่อมโยงให้เห็นภาพการดำเนินการให้มีบำนาญสำหรับประชาชนทุกคน ทั้งคนที่อยู่ในระบบจ้างงานที่มีประกันสังคม และคนที่ทำงานนอกระบบประกันสังคม ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ และการกำหนดอัตราบำนาญพื้นฐานที่เหมาะสม ที่อ้างอิงจากข้อมูลเส้นความยากจนของหน่วยงานรัฐ คือ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยมีการทบทวนในทุกๆ สามปี ซึ่งในระยะยาว หากสังคมไทยมีการเตรียมความพร้อมรองรับสังคมสูงวัย

ต้นฉบับร่างพระราชบัญญัติ.....^{หน้าปกหน้า} พ.ศ.

ที่ประชากรวัยทำงานทุกคนมีศักยภาพด้านรายได้ที่สามารถสะสมร่วมกับรัฐ หรือนายจ้างเพื่อบำนาญของตนเองในจำนวนที่มากพอต่อการดำรงชีวิตเมื่ออายุหกสิบปีขึ้นไป ก็อาจมีการปรับอัตราบำนาญพื้นฐานเพิ่มลดได้ตามสถานการณ์ในเวลานั้นๆ

๖) กำหนดให้กระทรวงการคลังรับผิดชอบจัดตั้งสำนักงานบำนาญแห่งชาติขึ้นในกระทรวง มีผู้อำนวยการสำนักงานเป็นผู้รับผิดชอบการปฏิบัติงานของข้าราชการสำนักงาน เป็นกรรมการ และเลขานุการของคณะกรรมการบำนาญแห่งชาติ โดยสำนักงานทำหน้าที่จัดทำแผนงบประมาณประจำปีเป็นค่าใช้จ่ายบำนาญพื้นฐาน การบริหารจัดการสำนักงาน และการจ่ายเงินไปยังผู้รับบำนาญพื้นฐานทุกคน รวมถึงการจัดทำฐานข้อมูล จัดทำแผนแม่บทบำนาญแห่งชาติ เพื่อนำเสนอต่อคณะกรรมการบำนาญแห่งชาติพิจารณา

๗) บทเฉพาะกาล เพื่อเป็นการยกระดับให้มีระบบบำนาญของประเทศ การจัดให้มีบำนาญพื้นฐานสำหรับทุกคนสามารถดำเนินการได้เลย ด้วยการออกประกาศตามอำนาจของคณะกรรมการบำนาญแห่งชาติ ยกเลิกการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุที่จ่ายให้ทุกคนอยู่แล้ว เปลี่ยนเป็นจ่ายบำนาญพื้นฐานให้ผู้สูงอายุทุกคนในอัตราที่สูงกว่าเบี้ยยังชีพและเป็นไปตามกฎหมายฉบับนี้ คือ ให้ใช้เส้นความยากจนที่ประกาศโดยสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นฐานข้อมูล

* http://www.doe.go.th/download/knowledge/th1550973505-153_0.pdf

^๑ สรุปผลที่สำคัญ การสำรวจแรงงานนอกระบบ พ.ศ. ๒๕๖๑, กลุ่มสถิติแรงงาน กองสถิติสังคม สวัสดิภาพสถิติแห่งชาติ

กฤษฎีกาว่าด้วยพระราชบัญญัติ.....

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติบำนาญแห่งชาติ
พ.ศ.

หลักการ

ให้มีกฎหมายบำนาญแห่งชาติ

เหตุผล

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๖๐ หมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา ๔๘ ได้บัญญัติให้บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ และบุคคลผู้ยากไร้ย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐตามที่กฎหมายบัญญัติ และหมวด ๖ แนวนโยบายแห่งรัฐ มาตรา ๗๑ ได้บัญญัติให้รัฐพึงให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาส ให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ

ปัจจุบันประเทศไทยมีระบบบำนาญเพื่อเป็นหลักประกันทางรายได้สำหรับผู้สูงอายุในหลายระบบ ที่รัฐดำเนินการเพื่อจ่ายเป็นรายได้อำนาจไปตลอดช่วงชีวิตของผู้สูงอายุ ทั้งนี้ เป็นการใช้จ่ายเงินจากงบประมาณในหลายรูปแบบ คือ การจ่ายเป็นเบี้ยยังชีพให้ผู้สูงอายุทุกคน การจ่ายเป็นบำเหน็จบำนาญให้ข้าราชการ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น การสมทบเข้ากองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กองทุนของครูโรงเรียนเอกชน กองทุนการออมแห่งชาติ นอกจากนี้ รัฐยังบังคับให้นายจ้างและลูกจ้างร่วมจ่ายเข้าในกองทุนบำนาญภายใต้กฎหมายประกันสังคม สำหรับประชาชนทุกคน การมีหลักประกันทางรายได้เมื่อสูงอายุถือว่าเป็นสิทธิที่จำเป็น และต้องมีจำนวนที่พอเพียง เหมาะสมต่อการดำรงชีวิตอย่างมีคุณภาพ โดยรัฐต้องจัดให้มีบำนาญแห่งชาติแบบถ้วนหน้า ให้ประชาชนที่อายุหกสิบปีทุกคน ด้วยสิทธิที่เสมอกัน ภายใต้หลักการสวัสดิการเป็นสิทธิอันพึงมีของประชาชน ที่มีใช่เป็นหน้าที่ของรัฐในการสงเคราะห์ ไม่มีความแตกต่างเหลื่อมล้ำกันในระหว่างประชากรอาชีพต่างๆ การสร้างหลักประกันทางรายได้เมื่อสูงอายุจำเป็นต้องมีหลายระบบมารองรับ ตั้งแต่การรับประกันให้ผู้สูงอายุได้รับบำนาญพื้นฐานทุกคน การบังคับการออมเพื่อบำนาญของประชาชนที่มีรายได้ การสร้างแรงจูงใจให้เกิดการสะสมเงินเพื่อบำนาญที่เพิ่มขึ้นตามความสามารถทางรายได้ของแต่ละคน ทั้งนี้ สมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยบำนาญแห่งชาติ เพื่อเป็นบำนาญพื้นฐาน เป็นหลักประกันรายได้สำหรับผู้สูงอายุทุกคน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ต้นฉบับร่างพระราชบัญญัติ.....^๑.....^๒.....^๓.....^๔.....^๕.....^๖.....^๗.....^๘.....^๙.....^{๑๐}.....^{๑๑}.....^{๑๒}.....^{๑๓}.....^{๑๔}.....^{๑๕}.....^{๑๖}.....^{๑๗}.....^{๑๘}.....^{๑๙}.....^{๒๐}.....^{๒๑}.....^{๒๒}.....^{๒๓}.....^{๒๔}.....^{๒๕}.....^{๒๖}.....^{๒๗}.....^{๒๘}.....^{๒๙}.....^{๓๐}.....^{๓๑}.....^{๓๒}.....^{๓๓}.....^{๓๔}.....^{๓๕}.....^{๓๖}.....^{๓๗}.....^{๓๘}.....^{๓๙}.....^{๔๐}.....^{๔๑}.....^{๔๒}.....^{๔๓}.....^{๔๔}.....^{๔๕}.....^{๔๖}.....^{๔๗}.....^{๔๘}.....^{๔๙}.....^{๕๐}.....^{๕๑}.....^{๕๒}.....^{๕๓}.....^{๕๔}.....^{๕๕}.....^{๕๖}.....^{๕๗}.....^{๕๘}.....^{๕๙}.....^{๖๐}.....^{๖๑}.....^{๖๒}.....^{๖๓}.....^{๖๔}.....^{๖๕}.....^{๖๖}.....^{๖๗}.....^{๖๘}.....^{๖๙}.....^{๗๐}.....^{๗๑}.....^{๗๒}.....^{๗๓}.....^{๗๔}.....^{๗๕}.....^{๗๖}.....^{๗๗}.....^{๗๘}.....^{๗๙}.....^{๘๐}.....^{๘๑}.....^{๘๒}.....^{๘๓}.....^{๘๔}.....^{๘๕}.....^{๘๖}.....^{๘๗}.....^{๘๘}.....^{๘๙}.....^{๙๐}.....^{๙๑}.....^{๙๒}.....^{๙๓}.....^{๙๔}.....^{๙๕}.....^{๙๖}.....^{๙๗}.....^{๙๘}.....^{๙๙}.....^{๑๐๐}.....

ร่าง

พระราชบัญญัติ

บำนาญแห่งชาติ

พ.ศ.

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยบำนาญแห่งชาติ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำนาญแห่งชาติ พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“บำนาญแห่งชาติ” หมายความว่า เงินรายเดือนเป็นบำนาญพื้นฐาน ที่รัฐต้องจัดให้แก่ผู้มีอายุหกสิบปีขึ้นไป เพื่อเป็นหลักประกันรายได้โดยมีจำนวนไม่ต่ำกว่าเส้นความยากจนที่กำหนดโดยสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการบำนาญแห่งชาติ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการบำนาญแห่งชาติ

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้นายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกประกาศ คำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับ เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ประกาศ คำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ต้นฉบับร่างพระราชบัญญัติ.....

กำหนดแห่งชาติ - ม. ๑.

หมวด ๑

บททั่วไป

มาตรา ๕ บุคคลทุกคนที่มีอายุหกสิบปีขึ้นไปให้ได้รับบำนาญแห่งชาติ การได้รับสิทธิตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ตัดสิทธิประโยชน์ของผู้สูงอายุที่ได้รับบำนาญตามกฎหมายอื่น หรือตามมติคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๖ รัฐมีหน้าที่จัดบำนาญแห่งชาติ และให้พิจารณากำหนดอัตราบำนาญแห่งชาติทุกสามปี ตามกำหนดเส้นความยากจนของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

หมวด ๒

คณะกรรมการบำนาญแห่งชาติ

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการบำนาญแห่งชาติ ประกอบด้วย

(๑) นายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายคนหนึ่งเป็นประธาน กรรมการ

(๒) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน และรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

(๓) ปลัดกระทรวงการคลัง ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้อำนวยการ สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

(๔) ผู้แทนองค์กรเอกชน ซึ่งมีวัตถุประสงค์ที่มิใช่แสวงหาผลกำไร และดำเนินกิจกรรม ดังต่อไปนี้ ด้านละหนึ่งคน

(ก) งานด้านผู้ใช้แรงงาน

(ข) งานด้านผู้สูงอายุ

(ค) งานด้านเด็กและเยาวชน

(ง) งานด้านสตรี

(จ) งานด้านชาติพันธุ์และชนกลุ่มน้อย

(ฉ) งานด้านคนพิการ

(ช) งานด้านเกษตรกร

(ซ) งานด้านผู้ป่วยเรื้อรัง

(ณ) งานด้านชุมชนแออัด

ค้นฉบับร่างพระราชบัญญัติ...^๔...^๕...^๖...^๗...^๘...^๙...^{๑๐}...^{๑๑}...^{๑๒}...^{๑๓}...^{๑๔}...^{๑๕}...^{๑๖}...^{๑๗}...^{๑๘}...^{๑๙}...^{๒๐}...^{๒๑}...^{๒๒}...^{๒๓}...^{๒๔}...^{๒๕}...^{๒๖}...^{๒๗}...^{๒๘}...^{๒๙}...^{๓๐}...^{๓๑}...^{๓๒}...^{๓๓}...^{๓๔}...^{๓๕}...^{๓๖}...^{๓๗}...^{๓๘}...^{๓๙}...^{๔๐}...^{๔๑}...^{๔๒}...^{๔๓}...^{๔๔}...^{๔๕}...^{๔๖}...^{๔๗}...^{๔๘}...^{๔๙}...^{๕๐}...^{๕๑}...^{๕๒}...^{๕๓}...^{๕๔}...^{๕๕}...^{๕๖}...^{๕๗}...^{๕๘}...^{๕๙}...^{๖๐}...^{๖๑}...^{๖๒}...^{๖๓}...^{๖๔}...^{๖๕}...^{๖๖}...^{๖๗}...^{๖๘}...^{๖๙}...^{๗๐}...^{๗๑}...^{๗๒}...^{๗๓}...^{๗๔}...^{๗๕}...^{๗๖}...^{๗๗}...^{๗๘}...^{๗๙}...^{๘๐}...^{๘๑}...^{๘๒}...^{๘๓}...^{๘๔}...^{๘๕}...^{๘๖}...^{๘๗}...^{๘๘}...^{๘๙}...^{๙๐}...^{๙๑}...^{๙๒}...^{๙๓}...^{๙๔}...^{๙๕}...^{๙๖}...^{๙๗}...^{๙๘}...^{๙๙}...^{๑๐๐}...

(ญ) งานด้านสิทธิมนุษยชน

(ฎ) งานด้านกองทุนการออมของชุมชน

(๕) ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสองคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ และผลงานเป็นที่ยอมรับด้านเศรษฐศาสตร์ ด้านรัฐสวัสดิการ เป็นกรรมการ

ให้ผู้อำนวยการสำนักงานบำนาญแห่งชาติเป็นกรรมการและเลขานุการ

องค์กรเอกชนตาม (๔) ต้องเป็นองค์กรที่ดำเนินกิจกรรมมาไม่น้อยกว่าสองปี มีผลงานเป็นที่ ประจักษ์ และได้มาขึ้นทะเบียนไว้กับสำนักงานก่อนครบกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันที่มิเหตุให้มีการคัดเลือกกรรมการ ถ้าองค์กรใดดำเนินกิจกรรมหลายกลุ่ม ให้ขึ้นทะเบียนเพื่อใช้สิทธิคัดเลือกกรรมการในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

หลักเกณฑ์และวิธีคัดเลือกผู้แทนองค์กรเอกชนตาม (๔) ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีกำหนด โดย ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้กรรมการตาม (๑) (๒) (๓) และ (๔) ดำเนินการสรรหาและพิจารณาคัดเลือกผู้ทรงคุณวุฒิเสนอให้ คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็นกรรมการ

หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาและพิจารณาคัดเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามวรรคห้า ให้เป็นไป ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๘ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องมีสัญชาติไทย และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๒) เป็นบุคคลล้มละลาย หรือเคยเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต

(๓) เป็นหรือเคยเป็นข้าราชการการเมือง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น เว้นแต่จะได้พ้นจากตำแหน่งมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

(๔) เป็นหรือเคยเป็นกรรมการ หรือผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ของ พรรคการเมือง เว้นแต่จะได้พ้นจากตำแหน่งมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

(๕) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ หรือ จากหน่วยงานเอกชน เพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง

มาตรา ๙ กรรมการตามมาตรา ๗ (๔) และ (๕) มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับ เลือกหรือแต่งตั้งใหม่อีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินกว่าสองวาระติดต่อกันไม่ได้

เมื่อครบวาระตามวรรคหนึ่ง หากยังมีได้คัดเลือกกรรมการตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง (๔) หรือแต่งตั้ง กรรมการตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง (๕) ขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้น อยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติ หน้าที่ต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับคัดเลือกหรือแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่ แต่ต้องไม่เกินหกสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ กรรมการพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้น

ต้นฉบับร่างพระราชบัญญัติ...^๕...^๕...^๕...^๕...^๕...^๕...^๕...^๕...^๕...^๕...^๕...

ในกรณีกรรมการตามวรรคหนึ่งพ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้ดำเนินการคัดเลือกหรือแต่งตั้ง กรรมการประเภทเดียวกันแทนภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ตำแหน่งกรรมการนั้นว่างลง และให้ผู้ที่ได้รับคัดเลือกหรือ ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทน อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

ในกรณีที่วาระของกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระเหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่ดำเนินการ คัดเลือกหรือแต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่งที่ว่างนั้นก็ได้ และในการนี้ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการเท่าที่ เหลืออยู่

มาตรา ๑๐ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่งแล้ว กรรมการตาม มาตรา ๗ (๔) และ (๕) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘
- (๔) คณะรัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องหรือทุจริตต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย

หรือหย่อนความสามารถ

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบายเป้าหมายที่เป็นธรรมและยั่งยืนสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ครอบคลุมประชากรทุกกลุ่ม และเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้เห็นชอบ

(๒) จัดทำแผนแม่บทเป้าหมายแห่งชาติทุกสามปี เพื่อเป็นทิศทางดำเนินการนโยบายเป้าหมาย แห่งชาติที่เชื่อมโยงเป้าหมายในทุกประเภท เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้เห็นชอบ

(๓) พิจารณาอนุมัติแผนงบประมาณประจำปีตามที่สำนักงานเสนอ

(๔) กำหนดวิธีการจ่ายเป้าหมายแห่งชาติ โดยคำนึงถึงความสะดวก ความครอบคลุม การ เข้าถึง

(๕) กำกับติดตามและตรวจสอบการเบิกจ่ายเป้าหมายแห่งชาติ

(๖) ส่งเสริม สนับสนุน และประสานการบูรณาการข้อมูลของระบบเป้าหมายทุกระบบ รวมทั้ง ข้อมูลประชาชนที่ไม่อยู่ในระบบเป้าหมาย

(๗) สรุปสถานการณ์ ปัญหาอุปสรรค แนวทางแก้ไข เสนอต่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา จัดทำ รายงานการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ เสนอ ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง และรายงานให้สภาผู้แทนราษฎรทราบ

(๘) ออกประกาศ คำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

(๙) แต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อดำเนินการตามที่คณะกรรมการกำหนด

(๑๐) รับและพิจารณาเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการรับเงินเป้าหมายแห่งชาติตามกำหนดเวลา การ ได้รับเงินเป้าหมายแห่งชาติไม่ครบถ้วน

(๑๑) สรรหาและแต่งตั้งผู้อำนวยการสำนักงานเป้าหมายแห่งชาติ

ต้นฉบับร่างพระราชบัญญัติ.....^{มาตรา ๑๑ แห่งราชกิจจานุเบกษา}.....

(๑๒) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่พระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ หรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

แผนแม่บท ประกาศ คำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับตามมาตรา ๑๑ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ให้หน่วยงานด้านบำนาญดำเนินการเกี่ยวกับบำนาญและบำนาญพื้นฐานให้สอดคล้องกับแผนแม่บทตามมาตรา ๑๑

มาตรา ๑๒ การประชุมของคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมของคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๑๓ กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียในเรื่องที่พิจารณา ห้ามมิให้เข้าร่วมพิจารณาในเรื่องนั้น

มาตรา ๑๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือ เรียกให้บุคคลผู้เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ และให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานมาประกอบการพิจารณาได้

มาตรา ๑๕ ให้มีคณะอนุกรรมการเฉพาะด้านเพื่อปฏิบัติหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ให้คำแนะนำปรึกษาต่อคณะกรรมการในการออกประกาศ คำสั่ง ระเบียบ หรือข้อบังคับ
- (๒) ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะทางวิชาการต่อคณะกรรมการ
- (๓) ปฏิบัติการอื่นตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๖ ในการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเฉพาะด้าน ให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานอนุกรรมการ และแต่งตั้งผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของอนุกรรมการเฉพาะด้านแต่ละคณะ จำนวนไม่เกินหกคนเป็นอนุกรรมการ

กรรมการคนหนึ่งจะเป็นประธานอนุกรรมการเฉพาะด้านเกินหนึ่งคณะมิได้
ให้แต่งตั้งข้าราชการของกระทรวงการคลังเป็นผู้ช่วยเลขานุการได้คณะละไม่เกินสองคน

มาตรา ๑๗ให้นำมาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๔ มาใช้บังคับกับการประชุมคณะอนุกรรมการเฉพาะด้าน การดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และการประชุมของคณะอนุกรรมการเฉพาะด้านโดยอนุโลม

ต้นฉบับร่างพระราชบัญญัติ.....หน้ากรมแห่งชาติ น.๗.....

มาตรา ๑๘ ให้กรรมการและอนุกรรมการเฉพาะด้านได้รับประโยชน์ตอบแทนตามที่รัฐมนตรีกำหนดตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ

หมวด ๓

สำนักงานบำนาญแห่งชาติ

มาตรา ๑๙ ให้กระทรวงการคลังจัดให้มีสำนักงานในกระทรวงการคลังเรียกว่า สำนักงานบำนาญแห่งชาติ หรือเรียกโดยย่อว่า สบช. และมีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า National Pension Office หรือเรียกตัวย่อว่า NPO เป็นหน่วยงานของรัฐ มีฐานะเป็นนิติบุคคล อยู่ภายใต้กำกับของกระทรวงการคลัง ให้มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) จัดทำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิรับบำนาญแห่งชาติที่เป็นจริง โดยเป็นบัญชีรายชื่อที่เป็นปัจจุบัน และรายงานการเปลี่ยนแปลง การเคลื่อนย้ายผู้มีสิทธิรับบำนาญแห่งชาติทุกเดือน

(๒) จัดทำงบประมาณบำนาญแห่งชาติรายปีตามมาตรา ๑๑ (๓) และงบประมาณเพื่อการบริหารจัดการสำนักงาน เพื่อเสนอให้คณะกรรมการพิจารณาอนุมัติ และเสนอต่อรัฐสภาพิจารณา

(๓) บริหารจัดการระบบการจ่ายบำนาญแห่งชาติให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

(๔) จัดทำรายงานผลการดำเนินงาน ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะต่อการพัฒนาระบบปีละครั้ง เสนอต่อคณะกรรมการ

(๕) รับผิดชอบในงานธุรการของคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการเฉพาะด้าน

(๖) จัดทำฐานข้อมูลระบบบำนาญกลาง

(๗) ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลประชากรทุกช่วงวัย เพื่อประโยชน์ในการจัดทำแผนแม่บทบำนาญแห่งชาติ และฐานข้อมูลระบบบำนาญกลาง

(๘) ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ผู้อำนวยการสำนักงาน รับผิดชอบการปฏิบัติหน้าที่ของสำนักงานบำนาญแห่งชาติ

(๑) เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างในสำนักงานบำนาญแห่งชาติ

(๒) รับผิดชอบบริหารงานของสำนักงานฯ ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของสำนักงานบำนาญแห่งชาติ และตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ

(๓) ปฏิบัติหน้าที่ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

โดยให้มีรองผู้อำนวยการจำนวนสองคน เพื่อปฏิบัติงานตามที่ผู้อำนวยการมอบหมาย และตามกฎหมาย

กฤษฎีกาว่าด้วยพระราชบัญญัติ.....

หมวด ๔ บทกำหนดโทษ

มาตรา ๒๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการตามมาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๑ ผู้ใช้สิทธิโดยไม่สุจริต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๒๒ กรณีที่รัฐจ่ายเงินบำนาญพื้นฐานล่าช้า ไม่ครบถ้วน รัฐต้องจ่ายเงินต้นพร้อมดอกเบี้ยร้อยละสิบห้าต่อปี จนกว่าจะจ่ายครบถ้วน

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๒๓ ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการ เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นกรรมการ และให้ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลังเป็นกรรมการและเลขานุการ โดยให้ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลังแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานเศรษฐกิจการคลังจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ทำหน้าที่สรรหาคณะกรรมการตามมาตรา ๗ (๔) และ (๕) ให้เสร็จสิ้นภายในหกสิบวัน นับจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๔ ให้คณะกรรมการใช้อำนาจตามมาตรา ๑๑ (๘) ประกาศปรับเปลี่ยนเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุให้เป็นบำนาญแห่งชาติ ตามมาตรา ๖ ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน หลังพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
นายกรัฐมนตรี